Dico. 2.º fōa mat.is n̄ hēnt peculiares subsistās hēnt tn̄ m̄ p̄tes subsistentijs qȳ earum extra trantis, et expss sit ꝯ partiali subsistā m̄ales ponit subsistā totius. Ita cit. ꝯ D. Thom. 1.ª p̄e quae 72 art. 3. Cajet. ibi contr. 2.º ꝯ gentes cap. 6 et Fons. 3. met. cap. 8 quae 5 sect. 4.º Vasquius p̄e disp. 25. cap. 4. et 3. p̄e disp. 5. no. 21. Suar. cit.º in met. et 3. Incarnōe disp. 18. sect. 3. §. dico 2.º Pr. qā oīs subsistā sē totalis sē partialis intime includit independentiam ab alio ut á sustentante, sed in fōis m̄alibus n̄ datr hac dependentiā, q.º in fōis m̄alibus n̄ datr uā subsistā. M.ª ē cōitr recepta, min uō p̄t, qā fōa m̄alis dependet ā m̄ā, ut á subiecto sustentante, et cuius potā educitr, q.º in fōis m̄alibus n̄ datr independentia ut á subiecto sustentante, et p cons n̄ datr uā subsistā.

Opponēs 1.º subsistā totius coalescit ex m̄ō trante, et cōplente extrēm m̄ā, et ex m̄ō trante, et complente extrēm fōā; sed m̄ōs complens extrēm m̄ā ē uā subsistā partialis, q.º m̄ōs fōā partialis erit et uā subsistā. Pb cons. qā m̄ōs complens extrēm totius dicitr subsistā totalis; q.º et m̄ī complentes extrēm partium dicentr subsistā partiales. R̄ n̄ opus ē ut oē ad exig componitr subsistā totius dicatr subsistā; eodem nec oēs p̄tes componentes hoīem dicuntur hoīes; nec punctum componens lineam dicitr linea.

Opponēs 2.º nobiliori entitati debetr nobilior m̄ōs extrēi, q.º fōā quae ē nobilior m̄ā, n̄ hit debetr subsistā, sed subsistā nobilior subsistā m̄ā. R̄ neg. cons. ille n. m̄ōs q complet extrēm fōā nobilior ē in sua entitate subsistā m̄ā, subsistā tn̄ n̄ ē qā n̄ reddit fōām independentem á subiecto.

Opponēs 3.º fōa m̄alis pōt assumi hypostatice; q.º hēt uām subsistentiam. Pr. ant. qā fōa sanguinis Xⁱ. ani ē fōā m̄alis, sed hac assumpta fuit á Verbo dīno ut cōitr docent T.T. ꝯ D. Thom. ad 3.am p̄em. quae 5. art. 2. et ea p̄te Suar. et Incarn. disp. 15. sect. 6. §. dico 1.º et contrariam opīoēm iudicat prope hæreticam Vasq. 3. p̄e. disp. 36. no. 13. Valent. disp. 1.ª quae 5. punct. 1.º q.º fōa m̄alis pōt assumi hypostatice. Contrā uō pr. qā qā assumitr hypostatice uām hēt subsistentiam, q.º etc. R̄ neg. 1.am cons. et rāōē qā ille m̄ōs ē hi n̄ sit uā, et rigorosa subsistā ē qā spectans ad subsistentiam totius, efficiens unum p̄ se ꝯ illa, unde ꝯ Verbum dīnum pōt supplere integram subsistentiam, supplebit utiq m̄ōm fōā, hi subsistā n̄ dicatr,

qn̄ imo poterit verbum unire sibi solam fōam matem et supple-
re muñ fōæ, qa ad hoc sat requisit ut muñ, q suppleti efficiat unum
se ē re cuius ē muñ, ut effit muñ fōæ ē ipsa fōa.

Dubitabis, an muñ fōæ distinguatr ab unioe, qua ipsa uni-
tr substiæ mīs; Affe. c Suar. cito disp. 34. sect. 5. á no 41. et
pt qa si verbum dinm assumat mām q ē unita alicui fōæ mati,
qn assumat ipsam fōam, (qd ē possibile) tūc adhuc in fōa dabitr muñ com-
plens illius extiam, et unio ad mam, et tñ n dabitr infrā unio ad
substiam mīs, qr muñ fōæ ē dirsus ab unioe, qua muñ unitr substiæ mīs.
Confi qa substia mīs n pōt trahe, nec complere n extiam illius entis
aq sōt modalr distinguitr, sd distinguitr realr á fōa et ab illius ex-
tia; qr n pōt illam trahe, et consequenter nius ē alius muñ a quo fōæ di-
sus ab unioe, q talis muñ unitr substiæ mīs.

Dices sat unio fōæ ad ipsam mam erit muñ complens
et trahens extiam fōæ, qm inhærentia q ē unio accīs ad subiectum e-
ius trahs et complens extiam accīs. Indr n ead rāo, qa sicut accēns de-
pendet á subto ut á cā mati, ita pendet fōa á mā. Si neg. assump-
tum qa muñ fōæ pōt suppleri á Deo conservante unioe fōæ ad mam, ut
pt in fōa sanguinis Xi domini ē n unita mæ, et tñ assumpta ē á ver-
bo, et ab illo trahi eius extia, et supplet defectus mñ natr complentis et
trahentis. De inhærentia accīs ē dirsa rāo. qa accēns ē ens in
Alio extens, hoc aut fit p inhærentiam, seu p unionem
ad subtum; at rō fōa substialis ē ens p se extens, ut requirit complentium
et trum, p quem dicatr compleri in rōe extentis p se; p unioem vero ad
mam solum diceretr ē in alio, qn sit p se extente. á propn ptr uni-
oem ad mam requirit muñ q in rōe extentis p se compleatr.

Dico 6. Mñ substiales n habent peculiares substias. Et
lois est facile: qa mñ propter suam diminutam entitem sūt maxe de-
pendentes á subto substentante, ut pt in unioibus, et in aliis mñ subst-
tiis. Eo hinc n egent aliquo complemento, illud nec erit, nec dicetur sub-
stia.

Sectio 4a

De effectibus subsistentiæ

1a difficultas ē de effu frāli substiæ, tam primario, qm 2io, et
ingrimus anq constat: Rō effum frālem primarium substiæ

ēē ultimo complere, et trāe, nām subialem ingrē subsistentis, qd idē ē, ac reddere nām subsistentem. Ita Vasq. 4. 3ē. disp. 194. Junb. P. Turr. in Met. disp. 11. S. 52, et 63. Et ita Suarez Soar. disp. 34. sect. 4. nu. 24. Et pt qr effūs frātis aliuius frē nit aliud ē, qm ipsa frā applicata subto, et signata nōe concreto; sed subsistia, sō, cuiculi frās ē ultimus trus, et complementum nā subialis ingrē subsistentis; ḡ. eius effūs frātis primarius ē ultimo complere et trāe nām subialem in grē subsistentis.

Quum et ziūs subsistie effūs melius percipiatur, attendō ē effūm frātem ziūm aliquius frē ēē illum, qū immē abilla, se abdiā, ḡ illam comitabr tribuitr, sē talis frā sit positiua, sē negā. Declarabr hoc expto, replere lum aūt ē effūs ziūs qntis frātis, abilla remotē, et ziō proueniens; ē uō primarius vū ubi circunscriptiui qntem inseparabiliter comitantis, qū ab ipsa ubi proxē et immē cāusr. Item ēē aū impenetratum, ē effūs frātis ziūs ubi circunscriptiui, á ḡ remotē, et ziō oritr; ē uō primarius vū impenetrōis, aqua proxē et immē cāsr. ḡ qd impenetraīo ē ḡdam negaīo, s priuāo.

Exhac doā duo colliguntr; 1.m ē: oēm effūm frātem qē ziūs vū unius frē, ēē primarium vū alterius, á ḡ immē oritr. 2.m ē hunc effūm ziūm aliqñ ēē positiuum, qn sā oritr ápā positiua ut ē effūs frātis ziūs qntis, replere lum quāte; aliqñ uō ēē negiūm, qn sā oritr immē afā negā, seu ab aliqua negōe, ḡ eam positiuā comitabr in subto; ut uidere ē in expto adducto de impenetrōi nā ēē impenetratū, ē effūs frātis ziūs ubi circunscriptiui, et immē oritā ḡdam negōe sā ab impenetrōe, ḡ comitabr tale ubi. Sic ēē frigidum ē effūs frātis ziūs caloris, in subto immē proueniens á ḡdam frigoris negōe, ḡ abīe comitabr calorem intensum in subto subsistentis.

Dlo. 2.a Effūm frātem ziūm subsistie ē reddere nām independentem á supposito alieno, seu incōicabilem alieno suppō, tanqm frām subto, qd idē ē ac reddere nām interminabilem psuppūm alienum. Ita supponunt coītr oēs; et pt qr effūs frātis ziūs aliuius frē, ē ille, qab illa remotē oritr, ab alia uō, ḡ illam comitabr proxē et immē, sed sic ē effūs, sā ēē independentem nām, et interminabilem psuppūm alienū, oritr in nā remotē et ziō ab subsistia, proxē uō et immē. a ḡdam negōe, ḡ subsistiam comitatr, et dr incōicabio; ḡ. sāt ē effūs ziūs subsistie, et iuxs

incommunicabilitatis.

Dixi hunc vium substia effum ēē reddere nām indepēndentem a suppō alieno, illi q incōicabilem; qa substia n tollit a qā dependentiam ut aā efficiente, finali, et exemplari. Imo neq ut aā fāti et mati, ut pōt ingalibet compō mati, sd tollit dependentiam ut abō, et sustentante; nā n. qē trāta sunam substiam n pōt sat nātr trāri galiā. Dixo sitr n tollere comonicabilitatem ut subium frā, et ut superius inferiori; pouīt n. nē substentes ēē substa allium, et n sint res cōis cōicari his inferioribus.

Obij. effus fatis primarius inhaerentiae ē reddere alleīs dependens a subto, sd inhaerentia opponitr substiae; qō reddere nam independentem ē effus frals inus substia, et n aliud. Rl imprimis neg. cons. qā dependere a subto, ut aā mati exte ē qd positivum; i qr alleīs dependeat insuo ēē iō a subto, qā ē eius cā matis, q unioēm q illi unitr, et p qm ab illo matr cāts, n pōt talis unio, seu inhaerentia n ēē positivum, et hēre effum primarium fralem positivum: at vō ēē independens exte ē qd negum, seu carentia dependentiae, ideo q n pōt primario provenire ab aliq fra positiva, sd a negaōe positivam frām contigit.

Rl 2.o Inhaerentiam n opponi immie substiae, sd aliq pt, ut pōt sīn acc̄ibus extra subtum, ing pta extiā pt tollit inhaerentiam, un extiā pt ē q imm. tollit inhaerentiam, substia vō sd negat inhaerentiam m., quis negat qdlibet substans; negado n. oēm substans et negat inhaerentiam, q ē medium substantandi.

Q. difficultas ē p substia sit prium imm. influens effective in aōes, q a suppō eliciuntr. Hic vō neg. dilog. ēē cū commūem antecedentem, et sat pbe negantem ut tales aōes eliciant. Ita Suar. disp. 24. sect. 7. a nu. 6., et ar Salar. disp. 4. sect. 4. Pbr 1.o pr qr nullus mūs ē immūm prium agendi, seu influendi in aōes rei, qm modificat; sd substia creata ē mūs rō, illam q modificat, qr n pōt ēē prium imm. influens in aōes q a suppō eliciuntr. Et confr qr Xr Dns eliciebat uas et proprias aōes, et tn n hebāt creatam substiam, nec ad illas concurrebat substia vōi immie, qa iam reddiōr coivet aliqua activitas ad extra, q n ēēt cōis toti trinitati. Cr. et. Hinc tn excipe emanaōem q, ubi ipsius substia abea resultat; nam in eodem insti in q nā suam substiam produxit, e-

manat a substantia sibi peculiare ubi, nullo motu locali praecedente, eo ipso quod ubi aliorum motorum ab ipsis emanat.

Ergo actiones Christi Domini fuere infiniti valoris, sed hunc valorem acceperunt a substantia divina, quia substantia est immediatum principium agendi. Quod tales actiones fuisse infiniti valoris, ex eo solo quod procedebant a natura subsistente per substantiam Verbi, atque significabant moraliter; non vero quod procedebant immediate et physice a tali substantia. Quoniam ad hoc, ut nostra opera ducantur grata Deo, non opus est, ut gratia sanctificans in illas immediate influat; sed sufficit, quod in se sint bona, et procedant a subiecto grato.

2da vero pars, nimirum substantiam esse conditionem in natura, ad hoc ut producat reliquos effectus a se distinctos probatur, quia nulla natura operari potest effectus a se distinctos, quin prius existat, et ultimo terminata sit, sed hoc habet natura a substantia, Ergo etc. Hinc colliges substantiam esse conditionem antecedentem; quia prius est rem esse completam in suo esse, quam operari; sed completur per substantiam Ergo substantia est conditio antecedens naturae operationes. Colliges etiam esse conditionem requisitam ex parte agentis et non ex parte actionis, quia natura existens est integrum principium agendi et solum indiget hoc complemento, ut constituatur in statu accommodato ad agendum. Constat quod personalitates divinae sunt conditiones requisitae ex parte Dei agentis ad extra; quod etiam de creata substantia est dicendum. Confirmatur dicitur a S. T. quod ut essentia divina constituatur operari ad extra prius intelligitur physice et subsistentialiter constituta, sed ultimo terminari et physice constitui personalitatibus. Ergo etc.

Dices divinae personalitates habent se ex affectione rei actionum ad extra. Quare non sunt conditiones per se requisitae ad agendum. Antecedens probatur, quia tam proprie tribuitur creatio deitati, quam personis, quoniam deitas est communicabilis modo et trinitatis opposition, a quibus habent personalitates. Quod deitatem, seu essentiam divinam consideras ut operantem ad extra, non prout est physice terminata in esse personali, sed quia natura postulat terminari triplici personalitate, ideo hae natura antecedunt actiones ad extra, non quia naturae sint ex parte actionis, ut argumentum probat, sed quia natura sunt ex parte agentis: quod vero creatio tam physice tribuatur deitati, quam personis, provenit ex eo, quod essentia sit essentialiter subsistens per substantiam absolutam.

Colliges tandem substantiam non posse esse conditionem antecedentem rei naturae, quam agit quasi et proprias actiones, sed etiam quam producit suas proprietates per emanationem. 3a vero quod substantia est magis intima et coniunctior quam reliquae proprietates, et non substantia modus substantialis, reliquae vero proprietates

sunt accia. Ergo supponit ad illas, nam prius constituti et effectus nã in ēē substali per substiam, quam in ēē accidali per acciales proprietates.

Sectio 5a

De causis subsistentiæ

Hoc potest venire in quæm quia substia hēat cām efficientem, cum sit aliqd reale positivum, quod de novo ponitur in rerum nã, necessario habebit aliquam cām, a qua effienter dependeat. Hoc est dubium, cum generans ēē cām proxim efficientem illius, cum conferat ēē rei subsistenti, confert etiam complem ipsius ēē. Tota difficultas est praecise ratione quam nã producitur, quae est imme a generante, sit etiam ipsius productio substiæ, an nã suam producat substiam per emanationem. Ut autem facilius intelligas, advertendum est non posse nãm et subsistiam produci per eandem actionem, cum non nã distinguatur realiter a substia, illius quae effectio, seu productio a productione seu effectiva substiæ dista realr esse necesse est. Pro cuius dubii resolutione

Sit 1a Conclusio. Substiam non fit imme ab extrō agente, sed resultat a nã per emanationem. Ita Fon. 5. met. cap. 8. quæ. 6. sect. 5. Valen. 3. pte. disp. 1a. quæ. 4a. punct. 2. §. Sed bene. Rubius 2a phõrum tract. 1. de nã. quæ. 4a. nu. 12. Suar. disp. 34. met. sect. 6a. nu. 9. Et prob. 1o. quia nã est sufficiens princ. ad producendam substiam per emanationem, ergo ab ipsa nã fit substia. Ants prob. quia nã substialis est prior et nobilior substia; deinde est illius subiectum connaturale; ergo est sufficiens princm illius. Prob. 2o. quia aia Xri cum fuit creata per actionem eductam ipsi illius, quo reliq aiæ rationales creantur, ut cum D. Tho. probat Suar. et Collar. disp. 8. sect. 1a. §. 2o. prnã; sed illa actio, post fuit tracta imme ad aiam, et non ad substiam ut sic, ergo substia non producitur imme ab externo agente per actionem productivam nã, sed emanat ab ipsa nã.

In contrariam sntã est Vasq. et Suar. disp. 5. sect. 1a. §. Ergo quod docet fieri substiam ab extrō agente, his quibus potissimum nititur argis.

1o. Substia concreatur cum nã, ut comuniter docent DD., sed si emanet a nã, non concreabitur, sed fiet per eductionem, ergo imme fit per actionem extrī agentis. Per concreationem triplr sumi potest: 1o. quatenus dicit simultatem in eodem instanti, in re quae creatur, ...ipsi dicitur an istis prima concreata. 2o. illa dicuntur concreari, quae habent connexionem necessariam cum re quae creatur, ...ipsi dicitur istius concreatus aiæ. 3o. denique illud dicitur concreari, quod

ē pars formalis tñ creōis, ut pīs calx in opīve assentte illud creabl
ēē; et q̄ hoc q̄r. mō conreanti n̄ pendent effīenti ab eo, ā q̄ conreant. Sub
stia vō sōt q̄r mō dr conreari, propterea q̄d sit nariō conexa ā nā q̄ crea
bl, n̄ vō q̄d trēt acēm creativam nā.

Instabis q̄ creanti hoc q̄r. et 1.º mō adveniunt rei in suo ēē iā
constituta, sd̄ subsa n̄ ita advenit subiā, imō illam constituit, et com
plet in ēē subiāli; q̄r ut pars fmālis debet conreari, ac proin p eandem in
divisibilem acēm. R̄ nim ēē oīa q̄ q̄r mō conreanti supponere rem iā
suo ēē extāē, seu supportere rem constitutam in ēē nā, sd̄ nō illam sup
ponere completam et constitutam in suo ēē subiāli, n̄ sint acnā, seu n̄
ab illa reatr̄ dista.

Sit Concl. Subsa n̄ hēt cām matem propriam, hēt tñ impro
priam. Est cōis, et p̄r q̄ mūs n̄ ē nāfā nā, sd̄ hēt se intar frēs; q̄r hēr nāu
illius hēt se p mūm subti, et cāe matis. Hec obij. Subsm ēē fmāle
independiam n̄ pōē q̄ proin dependere anā l̄ usq a cā mati: nam ipsa hu
bstia n̄ ē fmālis independia, ut q̄d 1 sd̄ q̄d 9 1, iā ē mediante subsa nō
t nā pendere ab alio; illa tñ pōt pendere, et ut clarius dicam, subsa
n̄ ē independia sui ipsius a subto, sd̄ solius nā; nā igr q̄ subsam n̄
dependat: subsa uō dependet ab ipsa nā; q̄m aūo q̄ ē effectiō tñ n̄
dicitr fieri, n̄ sit illud q̄ mediante aliqd fit, et propterea dicitr fie
ri sōs ūo q̄ n̄ vō ut q̄d.

Quares tñ q̄r. an subsa ita dependeat effe a nā, ut n̄ po
it atr produci q̄m p emanaōem a nā? R̄o neg. diuinitus n̄ pōt subsa
produci a solo Deo, l̄ eodem sōt q̄ alia cā 2a. R̄ q̄ q̄q̄s Deus fecit
cā nā pōt se solo, l̄ q̄ alia 2a cā efficere, sd̄ Deus efficienter producit sub
stiam ā nā, q̄r se solo l̄ q̄ alia cā nā illam poterit producere; adhuc tñ sub
stia pendebit a nā tanqm a cā mati impropria.

Quares 2.º an subsa fieri pōt adeo extra subtum? R̄o
neg. et p̄r q̄ subsa ē mūs, mūs aūt ēē n̄ pōt extra rem q̄m modifi
cat, q̄ ē exercitium rei modificate. q̄r etc. Quares 3.º an sub
sta pōt substere p aliam subsam, q̄ in nā q̄m trāt, l̄ alio q̄uis mō?
R̄o neg.: et p̄r q̄ subsa ē ultimus trīs nā, repugnat aūt' vō ultim
tri, q̄ ulterius tietr; ēēt n̄ ultimus trīs et supponit, et n̄ ēēt ultimus
trīs, q̄ p aliam substiam tvietr, et substeret, q̄ manifeste implicat.

Dues subsa n̄ ē ultimus trīs sui ipsius, sd̄ nā; q̄r

ipsa poterit ulterius trahi, et p aliam substere. R neg. cons. qa
ꝙ substa sit ꝑfectiv, et ante ultimus tri; incapax e tobus extrinsecis
ꝗ, qa eſt ꝑfectivitate n pot incapax ꝑfectivitatem p alium; et qm ipsa
aio n pot fieri p aliam aoem, ꝗ aio n sit effectio sui ipsius, ita ꝗ
sic substa n pot substere, nec trahi p aliam substantiam.

Disputatio 4a

De connexione nae ꝗ substia.

Sectio 1a

An nã sine ulla substia pot existere?

Affirmam huius quis pem secti Scot. in 3. dist. 1a. Suppo qa substia addat aliqd positivum nae. cui ea libere concedit Fab. et Mea. 3. p. q. 4. art. 2. Cos secti Turr. in Met. disp. 11. §. 95. Albert. tom. 2. disp. 3a. de substa. que 3. nu. 7. Valent. 3. pe disp. 1a. que 1. punct. 2. &c obstat. Probant 1o qa accens pot divinitus existere sine inhaerentia, g. et sic substa sine substia. 2o qa e prius alio pot sine illo consistere, sed na e prior substia e n. e ahius ca. Cs ett. Mai pr qa qa e prius n dependet in suo ee & existere ab eo qd e posterius. Cs na ipsa prior substia poterit divinitus existere sine illa. 3o qa si Deus divinum dimittat huiusdem poterit illam conservare, qa aliqd ei addat (cumque n. influxus Dei ad extra e liber) g. poterit illum cohibere a productioe substa, g. conservabitr nãtas sine ulla substia. Sunt qa haec facta satis efficacia, et propterea hanc opinionem probabilem reddunt; qa tn contraria e hodie communior, propterea dego ita solues.

Ad 1m dices n poe accens conservari extra subiectum sine aliquo mo a quo tres si poit sine inhaerentia. C. Siqt admisso ante neg. contiam, rao hic cur accens pot sine inhaerentia conservari, substa ꝗ n potest sine substia, e qa inhaerentia n e complem accis exigentis actu sa extentis in alio; un si extra subiectum constituatur & tres carebit inhaerentia, substia vero e complem nae exigentis actu; un repugnat existere, et n here ultimum sua exigentis complem.

Ad 2m dices probare qa accnum poe nam existere sine hac illa substia, e n. cumque prior, n ea probat poe existere sine ulla oio substia; eet n. et n eet ultimo tota qa repugnat.

Ad 8.m dices facta suppōe nariō in nā resultare creatam substām suppōo qd Deus eam velit conservari; hoc aut̄ n̄ tollit influxum ad productionem illius libere a Deo impendi, sed n. ex suppōe, qd Deus velit nām conservare narius ē, necessitas iis ex hyp̄ potentiā sufficit divinæ libertati: nam et suppō qd Deus velit, ut nā extat debet concurrere ad productionem ubi, impossibile ē n. qd extat, et n̄ extat alicubi.

Negam igr̄ rem qᵃ asserit n̄ pōe nām existere sinē aliqua substia tenet Fons. lib. 8. Met. cap. 8. que 6.ª sect. 8.ª Suar. disp. 34. sect. 6.ª no 27. et pro illa citant D. Thō. 3p. q. 5. dist. 5.ª que 1.ª art. 3.º Vasq. de incarn. disp. 31. no 31. Cl. 1.º phys. cap. 9. que 6. art. 4. ad 4.m Rubio. 8. phys cap. 2.º que 2.ª et nā Mobil. no 23. Tanta huius sententiæ proponam, sit et solvam, qd eād fere probabilitate utraq. opīo defendi pōt.

1.m Argumentum aba hec. Nulla res pōt conservari sinē ultimo compl̄o et ultimato tīō positivo sibi existendi, sed substia ē hic ultimus qū. tīus positivus, et ultimum complētum nāe existentis. q.º nulla nā pōt existere, et conservari sinē aliq. substia. Neg. maiorem; qd substia nō catur nā ut extat, sed ut substat; existere n. ē proprium munus existēs atq adeo sinē illa substia nā pōt existere. qd vero n̄ sit ultimo tīāta patium refert, nec inde sequitur aliq. implicatio. Instabis sequi eē et n̄ eē tīāta qd implicat. Negr sequella, qᵃ in tali suppōe nā n̄ eēt tīāta positive, sed sic neg.

2.m Magis intrinseca ē substia nāe, qm̄ ubi, sed nulla res pōt eē sine aliquo ubi, q.º nulla eē pōt sinē aliqua substia. Minor pr qa sequeretur rem eē et n̄ eē intrinsece. Esset, qa qdiu existit alicubi, n̄ eēt qa careret ubi. q.º etc. Neg. min. Ad illius confirmationem dices sequi talem rem n̄ eē intrinsece positive, qd nit omnino eēt intrinsece neg. hendo sibi negationem aliorum tīorum. & qd aiō & qm fit et conservati n̄ ē in hoc tīo.

3.m Nulla quantitas existere pōt sinē aliqua figura, q.º nulla substia sinē aliqua substia. Neg. ans. praesertim quantitas da punctualis redigatur, ubi nullam habere pōt figuram sibiatem, et qmvis sit extra figuratum, adhuc eē pōt neg. sinē figurata, n̄ positive.

4.m Nā debet eē & sua & aliena, qd & suā propria substia & aliena, n̄ n. dari medium. Ad in eo casu nam eē esse neg. qmvis

qi ē in alio, qi tn̄ positivē ejus caret oi Subsistia.

8.vo Subsistia in diuinis ē prium inadæquatum sat̄ operōis ad intra, ḡ et increatis, q.^a nulla nā̄ existere pōt sin̄ aliq̄ subsistia. Resp. q.^d Contia et rāo dicta ē, q̄ nā̄ diuina prout abstrahit á Paternitate, tn̄ distinguitr á Filio, et ideo debet constitui in rōe prij patris distincti á Filio, q̄ ē Paternitas; qr prium et priatum debent ad inuicem distingui; ḡ rāo tn̄ abest, ut procedat increatis, qd potius neque in ipsa nā̄ diuina in ordine ad opeōes ad extra militat; nam diuina subsistia ad extra nil influunt, cm̄ oīpōa diuina ē cā et prium creāy, un̄ existis diuinis subsistijs, cā operōis ad extra nil agentibus sumitr optima confirmāo nrē opinionis, q̄ multo verior ē in causalitate passiua; qd opeōis qs dni nullo mō subiectantr in uerbo diuino.

9.^m Subsistia increatis ē sat condiō loge requisita ad operandum, sā oīs res ē pp suum operari, q.^a nulla nā̄ subsistis eē pōt sin̄ subsistia. Resp. neg. maī; sum qd qi videtr ulla rāo cur subsistia pōt hēre aliqm prioritatem causalitatis et immproprie, sicut condio, q.^d opeōis qr qua lam dep. p.cludendo á subsistia hēt adæquatam virtutem producendum qi multas opeōes oriundi á nā̄ natio ante subsistiam. qr in nā̄ opeīve nā̄ produxit suam subsistiam, q.^a poterit reliquas opeōes facere sin̄ illa.

10.^m Inhærentia supponitr ut prīō actualis opeōi, q.^a et subsistia supponenda ē, ut nā̄ exeat in suas opeōes, videtr qr eād rāo. Resp. neg. Cons. et rāo dicta ē, qi prīō actualis accidēs eē dum ponitur in subiecto, ponitr autem dum subiecto unitr p inhærentiam, ideo qr accidēs qi hēt eē nī inhærendo, un̄ prius ē inhærere, sicut prius ē eē, qm̄ operari. qr ita subsia q illigitr accipere suum eē independenter á subsistia. Et ut clarius et precisius dicam inhærentia, ē causitas q mediante accidēs producitr, ideoq narrō ad illud supponitr, subsistia uō ē qd causatum á nā̄, ideoque supponit nām á q emanat, q ee nā̄ poterit eē sin̄ subsistia.

11.^m Prius ē rem compleri p ordinem ad se, qm̄ operari extra se, q.^a nā̄ eē qi poterit nec operari sin̄ subsistia q completr p ordinem ad se. Resp. dist. ant. prius ē compleri in rōe prij conc. ant.; in rōe supponitr neg. ant. Nonum. Prius illigitur nā̄ diuina tracta subsistijs relatiuis, qm̄ opeōi ad extra; q.^a prius

Erit.

erit nā̈ Subsaly tracta ꝑ Subsistiam, qm̄ alligabit ꝯcari. R dist.
ans, prius prevorile necessitas cons. ans. prevorise causas deg. ans
mai' eiū & minor necessitas quib refert in ordine ad ꝯganam &
causandum, nam magis nā̈ria ē spirāū se tertia relaū ꝑsonalis, qui
ans liber quibus dīna. ꝯ tn̄ n̄ ē cā illius.

Decimum. Aoēs tribuunt suppis; q.ª antequm nā̈ ꝯce
tur debet eē Suppositata ꝑ Subsistiam; q.ª eē n̄ pōt sin illa. Pre-
g. cons. Rāo ē q ti aoēs ā sbā nā̈ oriant, nā tn̄ considerab sub
ꝑonā pars; aub semꝑ debet ꝯcari ut sic, exeo n. q̄ sit pars, ē il-
lud, q alind ꝯcabt, sicut et suppm debet fieri, seu creari, si creāo
neque tribt imme ad subsistiam, neque suppāt illam, q resultat ā nā̈
iam creata et ab ea mabr dependet, sicut relig. ꝑoēs.

11.m Si n̄ ꝯsuppeteb subsistia ad ꝯoēs, potuit hūitas D. Corda-
tis mereri de congruo unioem hypostaticam; cons aub ē ꝯ coē TT. ꝯ q
sim ē ans. R neg sequellam maj. q si subsistia n̄ ꝯsuppetit ad ꝯ-
poēm, tn̄ hēt se concumitanter ad illam, n̄ impediat ꝑ alienam subsis-
tiam, & ꝑ negoem concursus ad eius emanatioem.

12.m Nā̈ est Subsistia sicut eā aoē. Gr q pōt eē nā̈ sine il-
la. R neg ans tum q Subsistia sicut in hūte sit ꝑ ꝯditioem depend-
enti dnā, ipsa vō nā̈ sit ꝑ creaoem. Tum q casu subsistia procederet ab
ipsa nā̈; ab eiū ō sit nā̈ n̄ pōt ab ipsa procedere, ut planum ē. De-
nique est' clab ante, negi cons. q ti ꝯ falso nā̈ et Subsistia ꝑ eandem
aoem, n̄ tmen implicat fieri ꝑ duas, seu potius nām fieri ꝑ ꝑpa-
rationem ab ea q sit sit ꝯ Subsistia, sicut alleūs q sic cā matis sua inhaen-
tia sit ꝯ illa ꝑ eandem aoem et tn̄ ꝑ aliam diuidam separatum ab in-
haerentia conservab extra subsistm in Eutha: ergo omnis creāo debt ter-
mi ad rem subsistentem, id intelligitur consecutive q ad talem rem, creaē
consequitur subsistia; ꝑabr tn̄ sōt trabr ad nām, q sola nā̈ ē inde pendens
ā subsistentia.

Sectio 2.ª

An nā̈ retenta propria subsistia poit dīnitus per alias terminari?

Affa pars huius quis certa ē loquendo de pā Dei abs.ª, et coiter
recipitur ā RR. scibe Suar. 3 Incarn. disp. 14. sect 1ª. § Ultimo, eam sequ
tur disp. 11. § 6. Solet est pro hac ꝑte citari Ioānes Baconius in 3. dist.

3a. cap. 2 ad 3. et multi alij asserentes, poe nam trahi pluribus subsistentijs, sive alienis, et pim proprijs, pim alienis, sive in uno to, sive in div. sis. Pt 1a. pars ex tu diva na quae pluribus subsistentijs relativis trahi, qu non implicat unam nam pluribus subsistentijs proprijs trahi. 2a. pars poe sti trahi pluribus alienis pt, qu si Pri et Sptus sanctus sibi eodo assumerent nam huniam tunc temporis traheti na pluribus subsistentijs alienis: sic ita poterat assumi na huna ut docet Scar. to 1. par. disp. sept. 2a. 3 coi T T. duce D. Tho. Gu. etc. Et conf. qu unus ita qe effus pro. duci pot a pluribus cis totalibus; qu sic una na pot pluribus subsistentijs trahi!

3a. pars tis poe sti nam trahi proprijs et alienis subsistentijs sit, pt qu substia propria et aliena non repugnant log. sive contradictorie in eadem na, sed tm physice et contrarie, sed q. pugnant contrarie poiunt diversis sit ee in eodem subto, Gu. substia propria et aliena poiunt sit trahere eandem nam. Mai pt qu oppoio contradictoria versatur intra positivum et negum, sive inter ens et non ens, sed substia propria et aliena sunt duo entia positiva, Gu. in eadem na sit contrarie opponuntur. Min pt qu duae qualitates contrariae v.g. calor et frigus in gradibus intensis poiunt diversis ee sit in eodem subto, Gu. etc.

Pt deniq. poe ptes substias here na, sive sit in eodem sive sit in diversis tis. Gu trahi sit subsistentijs proprijs et alienis, l conjunctim pim proprijs, pim alienis non sunt alia qe dicant ordinem ad tum sit pte, hoc, Gu. si hoc ante non repugnat neque roe ti repugnabit. Pt igitur alienis in diversis tis pot in uno extrare pte, et in alio inhaerere. Item linea posita in diversis lis pot in uno ee recta, et in alio curva. Denique tu pot in uno to sedere, in alio vero deambulare, Gu. et eadem na posita in diversis tis poterit in uno subsistere p propriam substiam, et in alio p alienam, cum nulla ex hoc sequatur contradictio.

Dices sequi nam ee pse, qu het propriam substiam, et non ee pse qu het alienam, atq. adeo sequi ee ens pse et non ee ens pse, qu e manifesta implicatio. Obiurres imprimis dicendo talem implicaonem si aliqua eet, non terri in na posita in diversis tis; contradictio non sit versatur circa eandem rem, subiecto to et tempore. 2o. dices sequi nam ee pse et sit ee in alio, in qu nulla penitus implicao, ut et nulla appareret in eo qu subiectum sit sit calidum et frigidum, non dices tale subiectum

eë et n ëe calid, sed sit eë calidum et frigidum, illa n. negao
n calidum e maglinantis nā, et negat ad.s subiectum eë calidum qd
in fine, et hypothesi repugnat.

Colliges ex dictis. A fortiori poe eandem nām in eodem tra
ri successive per subsistentijs proprijs et alienis, et prim proprijs, prim alienis. Q
si Deus auferat á nā propriam subsistentiam per subtractionem concursus, et nihilo-
minus eandem nām conservet, si nolit illam conservare sine ulla subsistentia
tunc naro ab ipsa nā resultabit alia subsistentia propria. Sicut si nā trahatur
in unione per subsistentiam alienam, desinat trahi per subsistentiam verbi, tunc re-
sultabit ab ea propria subsistentia, et trahitur per subsistentiam Patris, nulla n. in
hoc videtur repugnantia, ut constat ex dictis.

Oppositam snām n poe sit eandem nām here sit pro-
prias subsistentias et alienas, quib. fere coes apud TT. ad 3. prim D. Thomae
secutus e Suar. de Incar. disp. 17. sect. 2. 8. contraria Vasq. 3. p. in
carn. disp. 33. cap. 2. q. ptes alios allegat, et oi nām snām, et specia-
liter adversus sām prim nrā resultis sic S. opponit.

Si ptes subsistentia poent trahere eandem nām sequeretur prim
eë in subto capali quia ei coicaret suum effectum formalem, hoc autem im-
plicat, qr effectus formalis alicuius sed nihil aliud e qm ipsa forma applica-
ta subiecto, Ego implicat eandem nām poe sit here ptes subsistentias pro-
prias. Pr sequella. Qr nā prim subsistentiam e ipse subsistens, Q
reliqs q. dein advenirunt sit illi praestant q. sunt in subto
cui n praestant suum formam effectum. Negat sequel. Ad conf.
dices eë ipse subsistentem per quaevis illarum subsistentiam, oes q. suum effectum
formalem illi coicare, qd n magis repugnat qm eundem no effectum
sit a multis cas totalibus, et ab una per ptes aos totales produci,
qd tu coiter concedis.

Opponit 2º. Unum dicit q corpus n poe sit here in eod
to plura Ubi circumsciem rois, Ego nec una nā per trahi subsistentijs pro-
prijs. Dist. imprimis cons. aus et neg. cons. Et rao est qr Ubi di-
cit ordinem essentialem ad extrinsecum spatium, propterea q. magis
difficilis erit erit eius multiplicatio in eod to. Subsistentia
n sit n dicit ordinem ad extrinsecum, sed reddit nām indepen-
dentem ab oi extrinseco subiecto. Dist. 2º. neg. aus qr n ma-
gis pugnant duo Ubi in eodem to, qm ptes aoes totales eiusdem effecti.

q, tn̄ poibiles eē contri concediti.

Opponit 8.º q̄ Nam pem nr̄e resolutiois. Concilia et PP. inde colligunt in Xº n̄ eē propriam subsistiam, qi ē in eodiria. Gº censent repugnare adinuicem; Gº repugnat in eād nā propria sit et aliena subsistia. R. dist. cons. censent repugnare natr̄ conc. cont. repugnare diuinibus neg. cont: hac n-repugnia ē sol subsistitu-tis, qi nā n̄ salit g ptā, qu pōt fieri g pauciora. Sic et posita subs-tentoie miraculosa alicuis in cutha, detinit natr subsistentaō eor-undem, g probabatr ā subto, pane sci et uino, hoc uō n̄ tolit q̄ minus diuinibus eē point sit alia extra subtum et in subto.

Opponit 9º Nā g propriam subsistiam trati inten-siue et extensiue, id ē adaequate, Gº hoc excluait consortium cu-iusuis alterius subsistiae. R. trari adaequati sm natm capacita-tem, n̄ uō sm potiatem, qn sl probat argum n̄ poē natr nam sit propria et aliena subsistia trari.

Opponit. 8º Eād linea in eodem to n̄ pōt sit eē rec-ta et curua, qi curuitas infert negoem rectitudinis, et uice uersa. Gº neq nā pōt hēre sil subsistiam propriam et alienam: uīr n. par rao, qi propria subsistia infert negoem alienae. R. neg. cont, qi curuitas et rectitudo sunt mi, q hēnt oraiem essentialem, ad diuer-sum spatium imaginarium, uīq nil pōt immutari, uīr impli-cat ēā spatium sit eē curuum et rectum, cuius rei impossibi-litas effit, ut eē dirsa res n̄ point eē in eod. n curua, et recta; qd nusqm accideret si mi illi n̄ herent talem oim ad extrinsi-spatium: at uō mis subsistiae cum mō unioīs hypostatica n̄ repug-nant nī rōe nā in qua sunt, ut repugnant dua fōe contra-ria in eodem subto, qtn diuinitus in illo compatiunti, Pacob-yli solerant, q sites hēnt explicatus, qtn ea expendere uoluerit consulat Scot. in 8. dist. 1ª que. 2ª Duran. ibidi que. 3. ad 3m Palud. que. 3ª art. 2º, et alios quos citat et legat Suar. lib Vasq. tom. 1. in 3. pem cit. disp. q oēs hanc pem magis suppo-nunt, quam probant.

Quaeres tn̄ V nā creata g subsistiam Dei absolutam pōit subsistere? Rēo affir. ō Suar. tom. 1. in 3. pem disp. 13. sect. 1. Ry qi subsistia Dei absoluta n̄ ē minus efficta in rōe subsistendi qm

sit relativa; sed nā creata subsistit in Xpo per subsistentiam relativā. Ergo subsistere poterit per absolutam Dei subsistentiam.

Confirm. tū. nā creata trahi nō pōt ad subsistentiam incōicabilem. sed subsistentia Dei abs.ª ē cōicabilis, Ergo per illam nā creata trahi nō pōt. Probāi pō quod compositum resultans ex nā huma et subsistentia abs.ª Dei, nōn eēt persona, quod videtur absurdum, quia persona ē incōicabilis, illa vō nā cōicaretur relativis personalitatibus, quod absª Dei subsistentia cōicabili, Ergo etc. Resp. neg. māi, cons. que hunc hōem nō eē personam ex vi subsistentiae absolutae, quia subsistentias imme trahetur, quem nec Deus, prout nos intelligendi modo abstrahit à tribus divinis personis, persona ē.

Urgebis. Nulla substantia singularis eē pōt quae nō sit suppositum, sed hic ho constans nā huma et abs.ª Dei subsistentia, nō eēt suppositum, Ergo impossibile ē creatam nām trahi per absolutam Dei subsistentiam. Resp. diff. ans, cons. que nullam substantiam singularem pure creatam eē quae nō sit suppositum; neg. vō si subsistentia quae nō ē pure creata, qualis eēt illa constans ex nā huma et abs.ª Dei subsistentia, quae re vera nō eēt suppositum.

Deā quaeres, 3. Possitne nā creata posuit sit trahi per subsistentiam divinam? seu quod idē ē, Deadem personalitas divina sit pōt pendere plures nās creatas. Resp. affe. ō Suar. Albo. disp. 13. sect. 3. Prob. Quia imprimis ex pte personae quod repugnat, quodlibet n. divina persona sit virtutem infinitam ad trahendum. Dn nō repugnat ex pte nā creatae, habet n. unaquaeque nā virtutem obedientem ut asserebat, et prorea nulla cernitur repugnia in eo quod pendeat quodlibet à Persona divina per suam peculiarem unionem; Ergo etc.

Obij. Pr Aeternus sit infinitam vim generandi, et tñ nō pōt generare plures personas; Ergo si sit infinitam virtutem trahendi, nō poterit trahere plures nās, cum nō deti māi rāo. Resp. neg. cons. et mai rāo ē, quod pōa ad generandum ē pōa ad intra, et nālia, et sibi explet uno aliquo effectu, et adaequato, cui et unus tris personis et adaequatus rēt; at vō persona divina assumens nās creatas, infinite illas excedit, atque cōis plures poterit simul trahere.

Dices Si haec solutio eēt vā, persona divina, v.g. verbum, solam nām divinam trahere pōet, quia in hoc sit aium effectum et adaequatum, quod sibi explet eius virtus, sed hoc ē contra fidem, quia Verbum trāt hūtem Xti Domini, Ergo solutio nulla ē.

R. neg. mai. Instia n. hoc probat personam divinam ideo verbi non pole trahere aliam nam, eo mo quo trahit divinam, hoc naturam adaequatam conatum absolutum, perfectam variam coniunctionem seu u- tem quod concedimus: n. probat vo n. pole se libere ervare, mo quo personas perfectis nis inferioribus id est creatis, sicut voluntas divina amando se ipsam, amat bonum sibi adaequatum nati quidam necessitate, et tu pole libere amare alia, seu alliis tricare.

Sectio 6ª

An Creata substia divinitus pole alienam nam trahere?

Pars neg.a comm. est inter TT. cum D. Tho. 3. p. q. 3. art. 1. ad 2m. Eam sequitur Suar. disp. 34. sect. 8a no. 56. et de Incarn. disp. 13. sect. 4. Item com. Suita 2o disp. 34 sect 1a §. amen. Vasq. 1. pe. disp. 184. no. 6o et disp. 214. no. 26. et de Incar. disp. 25. no. 12. et disp. 29. no. 7. Henr. a fine hois cap. 23. no 1. Valent. 3a pe. disp. 1a que 4. puncto 6o Ill. 1. de Generoe cap. 4. que 6a art. 8. §. Priori, ubi Caiet. Durand. Palud. Sotum. et alios allegat. Denique eam sequitur Fons. 5. met. cap. 8o que 1a sect. 6a §. Deinde.

Ante probationem adv. 1o totam repugniam, cur substia creata n. pole alienam nam trahere, provenire ex sua intrinseca limitatione, et deffectibilitate; ex eo scil quod sit minus intime afficiens, coniunctus, et identificatus cum na, quam trahit. Adv. 2o tripliciter fingi pole substiam creatam trahere alienam nam: 1o si substia a propria na separetur, et cum aliena coniungatur: 2o si substia maneat in propria na, et nihilominus intime modificet, et trahat alienam, ita ut simul et intime afficiat duas nas realiter distas: 3o si intime sit modificet propriam nam, alienam vo mediante unione disposit.

Pr. conclusio, quia imprimis substia creata n. pole alienam nam trahere 1o ex his modis, unus n. modus, quis est substia, n. pole a sua realitate separari. Ergo n. pole illam trahere 2o mo, quia minus n. pole intime, et intrinsece afficere duas realitates realiter distas, quia essent idem inter se, quia essent idem in illo tertio, id est in substia. Denique n. pole illam trahere 3o mo n. minus postulat haec na quod substit per substiam creatam intimam coniunctionem cum hac substia, ubi contra